

לתגובות הערות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִימַת הַשָּׁבֶת: 18:30

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 19:44

ר"ת: 20:23

לקבלת העלון במייל-

שלחו הודעה ל:

sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 693 11.4.2025 - יג' ניסן תשפ"ה

וְהַשְׁמַעְתָּ לְמִי יְצִיָּקִים וְבִינָא בְּנֵי

פְּרִשֶׁת - וַיִּקְרָא

יְקָרִיב אֶתּוֹ לְרַצְנוֹ (א,ג)

אמר רבי אסיא: למה מתחילים התינוקות של בית רבן ללמוד בספר ויקרא? מפני שכל הקרבנות כתובים בו, ומפני שהם טהורים עד עכשיו ואינם יודעים מהו טעם חטא ועוון, לפיכך אמר הקב"ה שיהיו מתחילין תחילה בסדר הקרבנות - "יבואו טהורים ויתעסקו במעשה טהורים, לפיכך אני מעלה עליהם כאלו הם עומדים ומקריבים לפני הקרבנות", והודיעך, שאעפ"י שחרב ביהמ"ק ואין קרבן נוהג, אילולי התינוקות שקורין בסדר הקרבנות לא היה העולם עומד!!! (תנחומא צו סי' יד)

על טהרת הנפש של ילדי ישראל יעיד המעשה המצמרר הבא שהתרחש לפני כשמונים שנה. בבית קטן ומט ליפול בשולי וויליאמסבורג שבניו יורק, התגוררה אלמנה יהודיה עם בנה הצעיר. לאלמנה זו לא היו האמצעים לשלוח את בנה ל'תלמוד תורה' ששכן אז רק בקצה השני של השכונה, מרחק כעשרים דקות נסיעה. כך שהילד גדל והתחנך במוסדות נוכריים, נשמה אבודה בין המוני גויים אמריקאים.

רק בשעות אחר הצהריים, לימדה אותו אמו מעט תפילות ומנהגי יהודים, אך יותר מכך לא ידע דבר...בהגיעו לגיל 12 שמע הילד כי יש מוסדות חינוך לתפארת בהם ילדים יהודים עוסקים בתורה, ואלה ממוקמים בקצה השני של השכונה. בכל לבו שאף להצטרף לילדים העוסקים בתורה בחווה בשנות ילדותם, אך היה ברור לו שהדבר אינו אפשרי. לאמו אין פרוטה לפרטה, הנסיעה עולה הון רב - יחסית למושגיה, והימים ימי שיא החורף, ואפילו מעיל אין לו...

ובכל זאת, גחלת הרצון הפנימי בערה בו, לא נתנה לשאיפתו להידחק. הוא החל לדבר על לב אמו כי תסכים לתת לו ללכת רגלית אל המקום בו יזכה לעסוק בתורה, וכמובן שהיא לא מיהרה להשתכנע... איך יסתדר בקור הנורא בלי פרוטה בכיס, איך ישרוד ימים ארוכים בסביבה קרה ומנוכרת?! אך אש הרצון שבערה בעיניו של הילד, סופה שהתלקחה גם בליבה של אמו. היא נענתה לתחנוניו, ואיפשרה לו לצאת לדרך הארוכה, בואכה ה'חיידר' בו עוסקים בתורה.

שלג זלעפות יורד על הארץ, ילד קטן כבן 12 מהדס לו בין הקרחונים, יוצא לדרך שאורכה למעלה משעתיים הליכה! הקור מכה, הרוחות נושבות בעוז, השלג אינו פוסק, ורק ילד יהודי אחד ממשיך לצעוד בעוז ובגאון. גחלת הרצון שבו כבר התלקחה והפכה ללהבת ענק, שהמיסה את השלג וחיממה את לבו לכל אורך הדרך.

'אני רוצה ללמוד תורה, רוצה להכיר את התורה!' – שב ואמר לעצמו פעם אחר פעם, מזרז את צעדיו... קרוב לשעתיים וחצי הלך הילד, חוצה את וויליאמסבורג מן הקצה אל הקצה. הסוודר שעליו כבר רטוב, עצמותיו רועדות מקור, שיניו נוקשות זו לזו, אך מבטו נחוש, רצונו כנה, בוער מבפנים. הוא מגיע לבניין הת"ת, וחיש מהר ניגש לחדר המנהל, נוקש בדלת בעדינות ובנימוס, וכשזו נפתחת – הוא ממהר להיכנס.

"שלום, אני רוצה ללמוד תורה!" – צפצף הילד לעברו בפנים קורנות, "עשיתי דרך ארוכה, שעתיים וחצי, כדי ללמוד תורה!" – קורא הילד באומץ ובעוצמה, לנוכח עיני המנהל הנפערות בתדהמה. מימיו לא הגיע אליו ילד בצורה כזו, מעולם לא נתקל בילד גלמוד שהגיע לבד, מבקש לזכות בתורה...

המנהל ההמום לא ידע את נפשו וביקש לעשות סדר: "לאיזו כיתה אתה מבקש להיכנס? היכן אתה אוהו בלימודיך? על מה אפשר לבחון אותך כרגע?" – שאל מבולבל. אך הילד, מבולבל עוד יותר, רק משך בכתפיו ואמר "איני יודע... איני יודע דבר, איני יכול להיבחן על כלום.

אולי קצת על סידור, "סידור?!?!?" – תמה המנהל לעומתו, רק עכשיו הבין עם מי יש לו עסק... "ראה נא, ידידי הצעיר, סידור לומדים רק בכיתת הזאטוטים ממש, ואתה כבר ערב בר מצוה. לא נראה לי שהדבר מתאים עבורך!" – פסק המנהל, ובכך חשב שתם העיסוק בילד המוזר משהו שנקלע לפניו בעיצומו של יום...

אך כוח הרצון של הילד, היה חזק מכל תמיהה של המנהל. "אין דבר!" – פסק הילד בן ה-12 – "איני מרגיש כל פחיתות כבוד להיכנס לכיתת הזאטוטים. הרצון להצטרף ללומדי התורה בוער בי, ואם הצעד הראשון ייעשה בכיתה נמוכה - אשריי וטוב לי, אשמח להיכנס לכיתה הזו!". מהר מאוד הבין המנהל כי אין לו ברירה, הרצון של הילד הזה חזק מכל קושי. הוא נאלץ למצוא תירוץ אחר, ואמר לילד: "ראה נא, בוא עמי לכיתת הזאטוטים, ותיווכח בעיניך שאין שם מקום.

הייתי מכניס אותך לכיתה הזו, אך אין בה כל בדל מקום!" – אמר כמתנצל, וניגש עם הילד לכיתה, מוכיח לו כי הכיתה צפופה עד אפס מקום... עכשיו כבר הרהר המנהל כי הסאגה הסתיימה, אך למעשה רק אז היא החלה...

הילד בהה בכיתה בעיניים לחות מדמעות, הוא השתוקק להצטרף ללומדים בה, אך הבין כי המנהל מסרב לשתף עמו פעולה, למרות רצונו הכנה. בהבזק של רגע עלה בו רעיון, ומעומק לבו השואף והכוסף להצטרף ללומדי התורה פנה למנהל ואמר: "הבנת י שאין מקום, ואני כבר שב לביתי.

רק אבקש שהמנהל ירשום לי אישור על פרטי כל הסיפור הזה, כי הייתי כאן, ביקשתי להצטרף ללומדי התורה, הייתי מוכן אפילו להיכנס לכיתת הזאטוטים, עשיתי הכל כדי להגשים את שאיפתי, אך לבסוף – אין לי מקום..." המנהל נעמד על עומדו, המום מהבקשה. "ואישור כזה למה לך?" – שאל את הילד האמיץ.

ללא מורא, נענה הילד ואמר: "ראה נא. אני יתום, ולבטח ביום שאעלה לבית דין של מעלה, ישאלני אבי למה לא עסקתי בתורה, למה לא עשיתי הכל לזכות בתורה. אם אענה לו שרציתי, שהתמסרתי, שהתאמצתי, שצעדתי יותר משעתיים ברגל בקור מקפיא, שהסכמת להתבזות ולהיכנס לכיתה נמוכה, שהתחננתי על חיי התורה שלי בפני המנהל - הוא יתקשה להאמין שהיה מנהל כזה שלא נתן לי יד, שלא הושיט לי כתף.

לכן אני צריך אישור בכתב, למען יהיה לי במה להוכיח לאבי ז"ל כי אמת דיברתי: שאפתי, רציתי, נכספתי, ניסיתי, התאמצתי ועשיתי הכל - ולמרות זאת נותרתי מחוץ למשפחת לומדי התורה!" - אמר הילד כשעיניו זולגות דמעות חרישיות, עדינות, אצילות...

כשמוע המנהל את הדברים, נחרד. הוא הבין את המשמעות העמוקה של סירובו, הבין עד כמה גדול כוח הרצון של הילד הניצב לפניו. על אתר מצא המנהל את הדרך להכניס את הילד לכיתה הזאטוטים, שם החל הילד מאל"ף בי"ת, פשוטו כמשמעו...

במשך כמה שנים שהה הילד באותה הכיתה, גם כשכבר הפך לבחור בר מצוה. כשרונותיו היו חלשים מהממוצע, הוא לא הצטיין בהבנה יתירה, הקשיים עימם גדל נתנו בו את אותותיהם, אבל הוא לא התייאש והמשיך להתמסר לחלומו האחד והיחיד - לעסוק בתורה... ולימים, כך העיד הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א שסיפר את הסיפור, הפך אותו ילד לתלמיד חכם גדול, מרביץ תורה לרבים ומוסר שיעורים הנשמעים בשקיקה.

כל זאת - לא כי גדל בבית כזה, לא כי היה בן להורים כאלה, לא כי היה בעל כשרונות דגולים וגם לא כי למד במוסדות הטובים ביותר... כל זאת רק בזכות כוח אחד שבער בו - כוח הרצון. הכוח שהניע אותו ללכת שעתיים וחצי בקור מקפיא, להתעקש עם המנהל, להילחם בהחלטתו שלא לאפשר לו להיכנס לכיתה. וכשכוח הרצון כה חזק - הוא מנצח. (מתוך 'אור דוד' - הרב אשר קובלסקי)

וְשַׁע אֲתוֹ בְּכַנְפָיו לֹא יִבְדִּיל (א,יז)

'בכנפיו, עם כנפיו, אינו צריך למרוט כנפי נוצתו. (רש"י) כתוב במדרש (ויק"ר ג' - ה') אמר רבי יוחנן, כשהכהו מריח את ריח הכנפיים הנשרפות באש, נפשו קצה עליו בגלל הריח הרע. מדוע, אם כן מצווה הכתוב 'וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחַ', ולא מתיר לכהן לחתוך את הכנפיים ולמרוט את הנוצות? מבאר המדרש, אם היו מורטים לעוף את כל הנוצות, הוא היה נראה קטן, והעני היה מתבייש בקורבנו הצמוק והדל. חסה התורה על כבוד העני ואמרה שעדיף שיתפשטו ריחות לא נעימים של נוצות נשרפות, מאשר לבייש את העני. (מדרשן ביתך')

סֵלֶת יְהִי קָרְבְּנוּ (ב,א)

אין מנחה פחותה מעשרון. (רש"י) "ואל אלוקינו כי ירבה לסלוח" זו עשירית האיפה, שוויתר הקב"ה על שלו (מד"ר ג' - ג') על איזה וויתור מדובר כאן? מסביר רבי יהונתן אייבשיץ ב"אהבת יהונתן" (פרשת אמור): אדם שעובר עבירות הוא פוגם בגופו ובנפשו, וכדי לכפר על הפגם מביא האדם קרבן שיש בו גם צד גשמי וגם צד רוחני. כל זה בקרבן הבא מהחזי, אבל בקרבן "מנחה", אין בו "נפש" בכלל, וא"כ איך תחול הכפרה? זהו שאומר המדרש ש"ויתר" הקב"ה משלו לעני, ולכן גם במנחה שמביא העני, מכפר על הפגם שחטא בנפשו.

ביאור נוסף כותב רבי יהונתן אייבשיץ, מהו אותו ויתור, בקרבן עולה היה נשרף כולו חוץ מהעור שהיה מחולק לכהנים, ובקרבן מנחה שייריה נאכלים, ולמה? כדי שהכהנים יסכימו להתעסק בקרבן, ובמנחה אם לא היו מקבלים כלום, לא היו מתעסקים בה, ולכן שייריה נאכלים. וזהו שאמר המדרש "ויתר הקב"ה משלו", שמן הדין ראוי היה שגם מנחת העולה היתה כליל לה' ככל קרבנות העולה, אלא שוויתר כביכול הקב"ה משלו לכהנים ושייריה נאכלים.

יְקָרִיב אֹתוֹ לְרִצּוֹנוֹ (א,ג)

דבר מוזר קורה מדי שנה בערבי פסחים, כולם מזכירים לעצמם שאבק זה לא חמץ וילדים הם לא קרבן פסח, ובכל זאת, כולם מנקים הרבה מעבר למה שההלכה דורשת, ובוודאי שאין הכוונה רק לניקיון שנתי, כי הרי זה יכולנו לעשות בכל זמן אחר, ולא דווקא בערב פסח,

ובוודאי לא היינו מבליים כ"כ הרבה ימים כדי לנקות את הבית מכל ספק של פירור חמץ, אז מה באמת הולך כאן? אנחנו רוצים לנקות או מנקים בעל כורחנו? התורה אומרת 'אם עולה קרבנו.. אל פתח אוהל מועד יקריב אותו לרצונו',

ורש"י הק' מפרש 'יקריב אותו- מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו, תלמוד לומר 'לרצונו', הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני', והדברים והדברים תמוהים איך יתכן שאנחנו מייחסים חשיבות לאמירתו 'רוצה אני' אחרי ש'כופין אותו'? יכול להיות שה'רוצה אני' זה רק כדי שנעזוב אותו לנפשו ולא בגלל שהוא באמת רוצה?

הלכה דומה יש במסכת גיטין, שאדם הצריך לגרש את אשתו ואינו רוצה 'כופין אותו עד שיאמר רוצה אני', והגט כשר, וההסבר הוא, שיהודי במקורו הוא טוב, ורוצה לעשות רצון בוראו, ורק היצר הוא המעכב בעדו, ולכן כופין את היצר לעשות רצון ד', וכשהוא אומר 'רוצה אני', אז הוא מגלה את רצונו האמיתי.

חז"ל אומרים 'מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה', אבל זה רק אצל ישראל, ואילו אצל אומות העולם זה הפוך 'מחשבה רעה מצרפה הקב"ה למעשה, וזה משום שאצל ישראל הרצון האמיתי שלו זה טוב, ורק היצר הוא הגורם למחשבות רעות, לכן אין מצרפים מחשבה רעה, אבל אצל הגויים המחשבות הרעות זה האמת שלהם ולכן כבר מצרפים אותם למעשה.

ולכן גם אם ח"ו עולים אצל יהודי מחשבות קשות עליו לזכור שאין אלו מחשבותי מחשבותיו שלו, אלא של היצר הרע, וגם כשאנחנו מנקים לפסח מעבר למה שחייבים, כי אנחנו באמת רוצים להדר, ואולי היצר הרע מתערב לפעמים ומשכנע אותנו שאנחנו לא רוצים, אבל באמת זהו הרצון שלנו, ואנחנו גם עתידים לקבל שכר על כל פירור וכל גרגיר אבק שניקינו (ע"פ טיב התורה-ויקרא)

זכות דברי התורה בעלון יעמדו:

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, נועה בת יעל, קרן בת רחל, לזרע בר קיימא: רווית רבקה בת אורלי, מוריה בת אורנה, מורן בת רותי. עדן שירה בת גילה. לפרנסה טובה: שגיא בן מרים, מורן בת רותי, לירון בן פנינה. לרפואה שלמה: מרים בת ציפורה, ציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה, עזיזה בת שוליקה, שולה בת עזיזה.

לעילוי נשמת: ציפורה בת מורוור ז"ל, אביגיל בת מרים ז"ל, אהרון רפאל בן רבקה ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, ז'קלין לוי בת מסעודה ז"ל, יוסף בעדאש בן נוארה ז"ל, ירושה בת רות ז"ל, זהרה ואסתר ושמחה ומכלוף בר חנינה למשפחת בן שבת ז"ל, אברהם בן חנה וזבולון הכהן ז"ל, אסתר בת מרים ז"ל, רות בת יוכבד ז"ל, אליעזר בן אסתר ז"ל.